

tárgyak merőben másféle szemlélete, amelyre az ember fekvő vagy guggoló helyzetben tesz szert.

3. Hamarosan felfedeztem, hogy a keleties hangulat hatása kétszer akkora lesz, ha felolvastatok magamnak, ahelyett hogy én magam olvassék (miközben viszont kíváncsús, hogy a felolvasó is feküdjön vagy guggoljon).

4. A végül racionálisan elvégzett olvasmány hamarosan rezignált szemlélő-magatartást váltott ki belőlem, amely képessé tett arra, hogy kis idő múltán olvasmány nélkül is órák hosszat nyugalomban maradjak, és figyelmemet látszólag jelentéktelen dolgokra irányítsam (a szűnyogok repülési törvényei, a napfényben lebegő porszemek ritmikája, a fényhullámok melódiája stb.). Mindebből pedig az események sokfélesége fölötti csodálkozás és saját magamról való tökéletes megfeledkezés származott, amivel megteremtettem a jótékony, sohasem untató *far niente* alapjait. Ez volt a kezdet. Mások más utakat járnak majd, hogy a tudatos életből alámerüljenek az önfeledtség művész számára oly szükséges és nehezen elérhető óráiba. Ha kis munkám a henyélés esetleg létező, nyugati mesterét szóra és rendszerének közzétételére bírná, legforróbb kíváncsúságom teljesülne.

1904

Imreh András

HOMMAGE

Nem múlik el ameddig itt vagyok tudom nem múlik el
 már messze jársz de hallom hangodat az égi rádió
 üvegharang alatt kereng a hangod és nem múlik el
 csak elrepül de visszazáll akár a költöző madár
 belülről körbeszáll az égi sajtharangfedőn
 de visszavárja régi fészke ó a régi fészket
 már más madár üli még néhány év s a kis hajókabin-
 szerű lakás eloldva ring a város tengerén
 majd minden eltűnik a tengerészkalap a nádredőny
 a négy zöld tengervízgolyó a tüszögő cicák
 s a szárítókötél mint ősmadárnyi hangszalag zenél
 az égi rádió talán már nincs is égi rádió
 csak két fülem csavart csigák az ázott csillagok között
 az éter tengerén és bennük ott dörög a régi hullám
 mely átcsapott felettük és csak hab maradt meg bugyborék
 s már nincs sehol de hangja néha feldörög s nem múlik el.

ÍRÁS UTÁN

Mint keskeny ágybetéten összebújt angyalok:
olyankor nemtelen és kortalan vagyok.

Magyar László András

A VARKOCSVÁGÓ

Hermann Förster asszessor kissé hátrahajolt karszékeiben, és óvatosan fölemelte öléből a damasztzalvétát. Gondosan tányérjára szórta a kalácsmorzákat, odébbtolta a még mindig meleg kávéscsészét, megkereste az elefántcsont gyűrűt, és az elvágólag összehajtogatott, majd összegöngyölt szalvétát a gyűrűbe csúsztatta.

– Ez jólesett – mondta elégedetten, és megpaskolta felesége párnásfehér kezét. Fölkelt, nyújtózott egyet, fölhúzta az óráját, a zsebébe dugta. A vállfáról fölemelte a zakóját, belébújt – egy pillantás a tükörbe, egy csók az asszonynak, felöltő, kalap, bot, táska, s indulhat a bíróságra. Hermann Förster asszessor e napon kivételes izgalommal sietett munkahelyére. Nem a Kronprinz Wilhelm Strassén, hanem a rövidebb Parkallee-n kopogtatott végig botjával, holott a Parkallee-n legföljebb csak Schulze úrral, az őrökkel találkozhatott. Márpedig Förstert a reggeli hajlongások és kalaplengetések, a mosolygós üdvözetek mindig is örömteli elégedettséggel töltötték el: mire a hivatalba ért, már biztosan tudhatta, közismert és bennfentes személyisége egy törekvő, szilárd és biztonságos társadalomnak, ez pedig erőt adott neki ahhoz, hogy kellő méltósággal állja a szembesülést ugyane társadalom elhajlóival és rendetlenjeivel.

A charlottenburgi ülnöki bíróság az utóbbi időkben szerencsére csak kisebb jelentőségű ügyekkel foglalkozott, Förster asszessor mégis gyakorta elkeserítette a nap mint nap tapasztalt állampolgári fegyelmezetlenség, illetve az ügyfelek bosszantó öntudathiánya. El kell azonban ismernünk, hogy Förster ellenérzéseit soha nem mutatta ki, s a legutolsó senkiházival és csirkefogóval is méltányosan, udvariasan kommunikált. A mára tervezett penzum viszont szokatlanul fölizgatta az asszessor, s ez nem csupán annak tulajdonítható, hogy a bulvársajtó is kimerítően foglalkozott az ügyvel: ez az ügy több szempontból is jelentőségteljesnek ígérkezett. A vádlott, Robert Struve, a charlottenburgi Technikai Főiskola hallgatója ugyanis merőben újszerű és különös, mondhatni beteges merényletek sorát követte el az utóbbi hónapokban, s tetteivel félelemmel vegyes izgalmat keltett városszerte. Ne szaporítsuk a szót: nos, mi tagadás, Robert Struve főiskolai hallgató varkocsokat vágott. Ennek ismeretében talán nem csodálkozunk, ha a vádat maga Rohde államügyész, a védelmet pedig Richard Wolff jogtanácsos vállalta. A tárgyaláson nem csupán a teljes honi sajtó, hanem nagyszámú hallgatóság jelenlétére is számítani lehetett. Am, tekintettel az ügy kényes és botrányos